

AMANDA FOODY

STÍNOVÉ ESO

VEZMI SI KARTU A VSAĎ SVOU DUŠI

STÍNOVÉ ESO

ACE OF SHADES

© 2018 by Amanda Foody

This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Barbora Matýsková, 2021

Cover © Harlequin Enterprises ULC, 2021

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2021

ISBN 978-80-277-0815-4 (pdf)

AMANDA FOODY

STÍNOVÉ ESO

Pro mámu-mámu

NEW REYNES

PROMENÁDA
(ve výstavbě)

PŘÍSTAV

ČTVRŤ
TROŠEK

KASINO
ST. MORSE

TRUMFOVÁ ULICE

STARÉ
MĚSTO

ULICE POSVÁTNYCH HROBEK

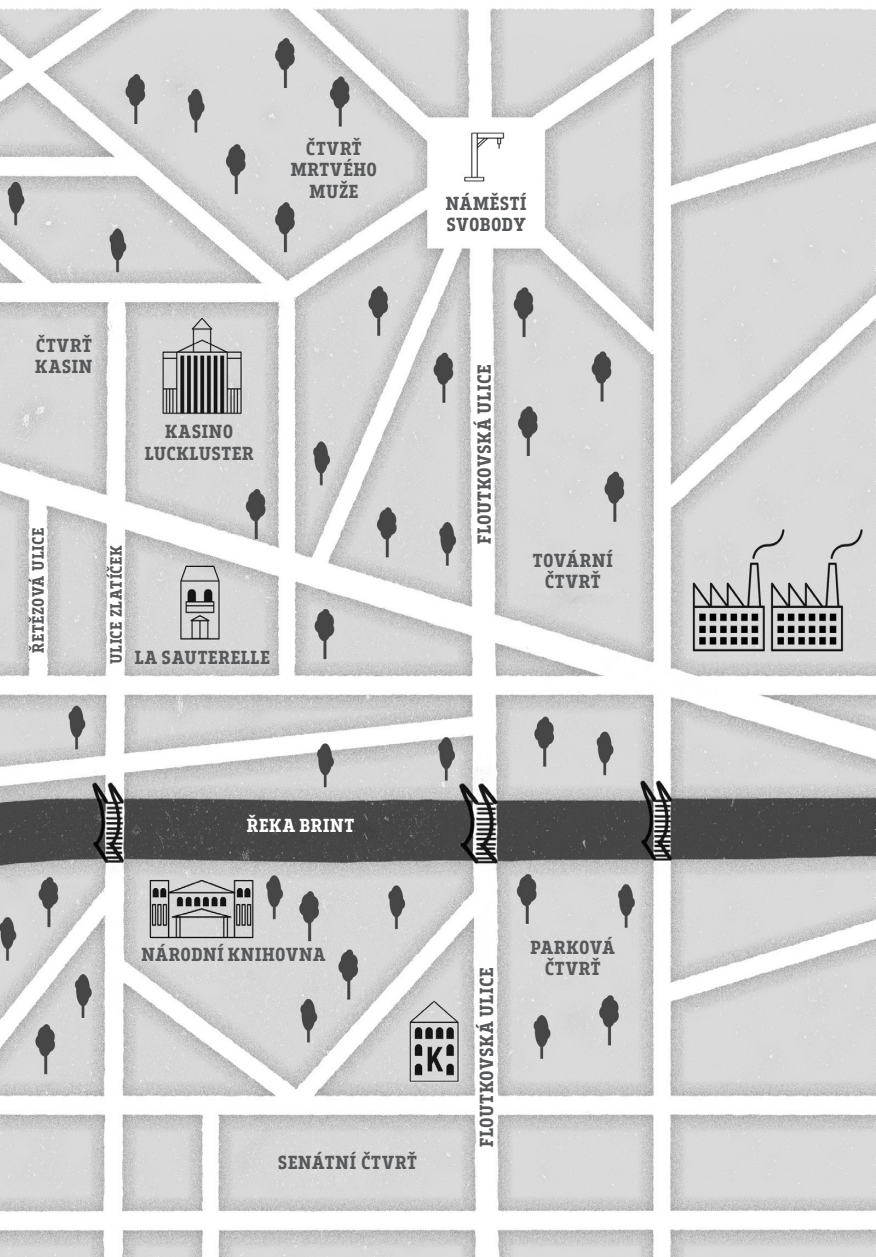
ŘEKA BRINT

FINANČNÍ ČTVRŤ

STUDENTSKÁ
ČTVRŤ

DEN PRVNÍ

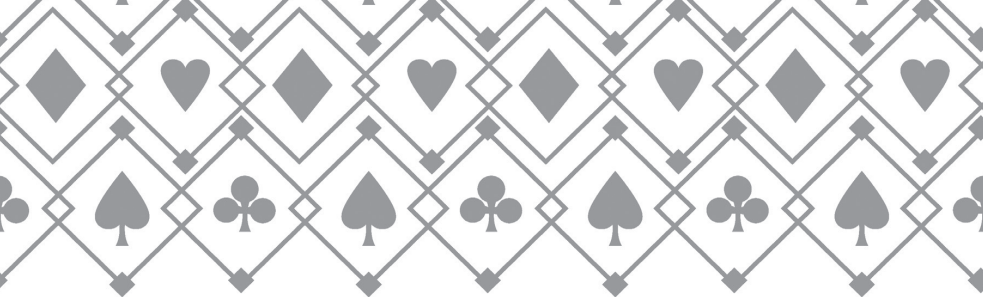

„Upřímně řečeno, čtenáři,
nejlépe uděláš, když do města
vůbec nevstoupíš.“

*Město hříchu. Průvodce
Kam jít a čemu se vyhnout*

ENNE

Pokud se do dvou měsíců nevrátím domů, jsem mrtvá.

Enne Salta plná nevýslovné hrůzy, pronásledovaná matčiným strašidelným varováním, vlekla svůj kožený kufr po můstku vedoucím z lodi.

Pokud se do dvou měsíců nevrátím domů, jsem mrtvá.

Už to jsou čtyři měsíce.

Poprvé po patnácti dnech Enne stoupla na suchou zem. Zavrávala ze strany na stranu, jako by čekala, že se šedé kočičí hlavy budou kymáčet jako moře. Zábradlí na mole jí skýtalo kýženou spásu. Kdyby země nebyla pokryta špínou a nedopalky, tak by ji i políbila. Co dokážou udělat s dámou dva týdny vyplněné mořskou nemocí na plovoucí nestvůře.

Za ní se objevila žena, která vůbec nezaregistrovala Enninu drobnou postavu. Náraz Enne málem povalil. Zírala na ženin okázale opeřený klobouk, dokud nezmizel v davu.

Hmm, pomyslela si. Dáma nikdy nepospíchá. Není v takzvaném Městě hříchu ani pět sekund, a lidé se už chovají neomaleně.

Jakmile se vylodilo ještě více pasažérů, množství lidí okolo odbavovacích stolů nabobtnalo na celé stovky. Svírali své pasy a mávali jimi, tlačili se jeden na druhého, jen aby se dostali do čela fronty.

Většinou šlo o mladé muže mířící do New Reynes, aby ochutnali jeho noční život a nevynechali slavná kasina. Na druhou stranu ji překvapilo i množství rodin, vždyť toto město není pro děti.

Při pohledu na hrozivě zakouřené nebe si uvědomila, že to není místo ani pro ni.

Jakmile se začlenila do fronty, prohrabala se zavazadly, aby našla své turistické dokumenty. Její kabelka byla nacpaná k prasknutí: její pas, hrst zázvorových sušenek, které jí zůstaly ze včerejší večere, vydání *Města hříchu*, *průvodce kam jít a čemu se vyhnout*. Když byla hotová s papíry, náhle něco spadlo a cinklo na zem. Byl to její přívěsek.

Sebrala ho a přitiskla k hrudi. Dala jí ho její matka Lourdes. Byl dva palce dlouhý, pozlacený, se starým náboženským symbolem zobrazujícím vyryté oko na jedné straně a s medailonkem bývalé královny na straně druhé. Mizérští králové je používali coby pozvánky na své večírky. Bylo pravděpodobně nelegální nějaký vlastnit – zbytek jich byl zničen po Revoluci před pětadvaceti lety, stejně jako sami mizérští králové. Enne se nemohla donutit k tomu, aby zahodila něco tak vzácného a cenného. Opatrně ho uložila zpátky do kapsy.

Protože neměla zrovna co na práci, vytáhla průvodce a porovnávala přebal knihy s městem před sebou. Fotografie kasina Luckluster odpovídala příběhům o New Reynes: rudá světla zářící bez plamene, nemravné ženy tančící na rozích v třpytivých upnutých korzetech, majitelé herních doupat vábící zchátralými úsměvy kolemjdoucí na vidinu rychlého štěstí.

Ale ani historky nebo přebaly nevystihovaly podobu města, které měla před očima. Podle toho, co mohla vidět, bylo New Reynes pustinou kovu a bílého kamene. Továrny v pozadí se leskly, jako by byly oděny v tekuté oceli. Mraky byly tak černé, že by přísahala, že z nich bude pršet déšť temný jako uhlí.

Když prozkoumala obzor, zachvátila ji panika. Byl bílý a nepravidelný jako zuby.

Všechno, co znáš, jsou jen historky, řekla si Enne pro sebe. *A ne všechny historky jsou pravdivé.*

„Další!“ zavolal muž od odbavovacího stolu a Enne k němu přispěchala. Vytrhl jí papíry z rukou. „Erienne Abacus Salta.“

Když zaznělo celé její jméno, Enne se příkrčila. Nikdo jiný než učitelé ji takto neoslovoval. Muž měl kulaté brýle orámované falešným zlatem, které jako by mu zvětšovaly oči, když si ji prohlížel od hlavy až k patě. „Salta, že? Tak to jste tanečnice.“ Při slově tanečnice vypustil syčivý zvuk, který jako by mu olízl rty. Enne věděla, že si ji nepředstavil jako absolventku baletní školy.

Zrudly jí tváře. Město hříchu, jasně. Ona nebyla *ten* typ tanečnice. Ona byla dáma.

Znovu se zadíval do jejích dokumentů. „Z Bellamy. Sedmnáct let. Víte, stěží vypadáte na sedmnáct.“

Zhluboka se nadechla a pomalu napočítala do deseti, aby nepronesla něco neslušného nebo proti Lourdiným posvátným pravidlům.

Dámy nikdy nedávají najevo emoce. To bylo první pravidlo. Muž v pasu zkontroloval její datum narození, pokrčil rameny a vrátil jí cestovní doklady. „Tanec je samozřejmě pokrevní talent. Jaký talent má rodina Abacus?“

„Aritmetický,“ odpověděla. Každý vládne dvěma talenty, zděděnými po každém z rodičů. Silnější nadání je známé jako pokrevní a to slabší jako odvislé. Ennin odvislý talent byl tak chabý, že

skoro neexistoval. Spíše než v jednoduchých počtech vynikala v piruetách a plíes.

Muž si zapsal její nadání a rodinná jména do zamaštěného sešítku. „Na jak dlouho se zdržíte?“

„Na celé léto,“ odpověděla Enne a snažila se, aby její hlas zněl pevně. Škola začínala zase v září a letošek byl Ennin poslední rok před maturitou, před vstupem do společnosti. Celý život vylepšovala své fouettés, vštěpovala si zásady stolování a nevynechala jedinou pozvánku do salónů, jen aby absolvovala a získala titul dámy. Chtěla to víc než cokoli jiného. Bylo to to jediné, o co se měla starat...

Dokud Lourdes nezmizela.

Nezáleželo na tom, jak vystrašená nebo osamělá se cítila, Enne slíbila, že v tomto odporném městě zůstane tak dlouho, dokud matku nenajde. Jak dlouho jen bude potřeba. Ale tajně sobecky doufala, že Lourdes najde do září. Bez svého debutu si nebyla jistá, kým by se měla stát.

Muž poklepal propiskou na spodek papíru. „Podepište se. Pokud neumíte psát, napište X. A pokud umíte číst, tak ,pokračujte a všechno ověřte‘.“

Dokument psaný drobným písmem byl učiněnou noční můrou. Na začátku stránky našla dotazník pro ty, kteří vládli kultovním talentem. Během panování mizérských vládců různá království požadovala po každém občanovi, aby se přiřadil k jednomu ze dvou talentů: talentu Inteligence nebo talentu Kultu. Oba Enniny talenty, jak pokrevní, tak odvislý, se řadily do kategorie Inteligence. Každý si může osvojit taneční nebo početní dovednosti, ale s těmi, kteří se narodili s pokrevním talentem, se vůbec srovnávat nemohou. Ovšem dovednostem Inteligence se naučit nelze. Jsou to kouzla, laicky řečeno, a i mizérští králové, kteří sami oplývali působivými talenty Inteligence, je považovali za hrozbu. Před

Revolucí platila přísná nařízení ohledně toho, kde mohli lidé žít, za koho se mohli provdat, a to na základě svých talentů. Tahle omezení byla jedním z důvodů, proč byli mizérštní králové svrženi. Enne šokoval nález takové klasifikace v oficiálních dokumentech v New Reynes, hlavním městě Republiky, domově Revoluce. Bylo to předpotopní a odporné.

Vyvedla svůj podpis vyloženě kaligraficky, připravená odejít.

Dřevěným razítkem s královskou insignií muž obdařil její pas děsivou ranou. Podpis kancléře Malcolma Sempera, „otce Revoluce“ a současného vůdce Republiky, překryl republikánský okroužkovaný blesk.

Celník jí při předávání dokumentů řekl: „Užijte si New Reynes.“

Jako by si mohla cokoliv užívat, když je její matka ztracená v tomto zkaženém městě.

Enne si našla cestu skrze dav a bez mrknutí oka zůstala civět na nekonečný newreyneský obzor. Na neznámou módu lidí kolem. Na pochmurnost městského znečištěného nebe. Neměla nejmenší tušení, kde začít. Když přecházela silnici, lidé, kteří čekali na setkání se svými rodinami, se dívali skrze ni, jako kdyby vůbec neexistovala. Enne na špičkách přehlížela dav, pátrala po Lourdes, po jejích platinových blond vlasech nebo příznačné karmínové šále. Nikde nebyla. S přibývajícimi dny od Lourdesina ultimáta byla Enne stále nalomenější. Když přešly týdny, pak měsíce, byly její pochybnosti stále hlubší a rozsáhlejší. Teď, když se zatajeným dechem zoufale pátrala po tvářích cizinců okolo sebe, se cítila blízko zhroucení. Jeden nádech, jeden vzlyk a všechny kousky se roztříští.

Lourdes žije, ujišťovala se, tak jako každý den posledních pár měsíců. Opakování těch slov jí pomáhalo víc než slova samotná.

Lourdes žije. Je v tomto městě. A Enne ji může najít.

Několikrát za sebou si mantru zopakovala jako klíčkem natočená porcelánová panna, aby zase přišla k sobě.

Nikdy nepřipust', aby ses ztratila, opakovala si Enne v duchu. Tohle je Lourdesino druhé pravidlo. Ona ale nebyla ztracená. Byla vyděšená, což, jak musela uznat, bylo ještě horší. Byla, navzdory opakování Lourdesiných pravidel, tak vyděšená, že se mohla dopustit nebezpečného omylu, když si myslela, že by dokázala čelit Městu hříchu. Pokud pověsti nelhaly, tak byla školačkou, která se potuluje městem vlků.

Měla strach, že je Lourdes mrtvá, jak varovala.

Konečně, měla strach ji najít. Po celý Ennin život byla jen Lourdes a ona, nikdo jiný. Lourdes byla její domov, ale domov s mnoha zamčenými dveřmi. Matka měla pokoje plné tajemství, jež byly Enne zapovězené. Tajemství, u nichž Enne předstírala, že neexistují.

Pokud Lourdes najde, bude to poslední příležitost k otevření těch dveří.

Třesoucícma se rukama Enne vytáhla *Kam jít a čemu se vyhnout* z kapsy a nalistovala mapu města. Slaná řeka dělila New Reynes na dvě poloviny: sever a jih. Teď se Enne nacházela v Přístavu, nejmenší čtvrti pověstné Severní strany.

Pokud by můj návrat zdržela bouře nebo jiné nepředvídatelné okolnosti, můžeš si promluvit s panem Levim Glaisyerem, mým přítelem, který žije v New Reynes. Moc rád ti pomůže.

To stálo v tajuplném dopise, který Lourdes poslala Enne měsíc po svém odjezdu. Enne o Levim Glaisyerovi nikdy neslyšela ani neměla sebemenší tušení, kde ho hledat. Na mapě zkoumala okolí kultivovanější Jižní strany: Senátní čtvrt', Parková čtvrt', Studentská čtvrt'... mohl žít kdekoliv.

Dva policisté se opírali o zed' skladiště a mluvili s chlapcem přibližně Ennina věku. Policisté měli vybledlé bílé boty a roztržené kabáty s knoflíky od krku až k bokům, pocákané skvrnami a s ošoupanými límci. Chlapec měl nevlídný obličej jako někdo, jehož rysy vyřezali břitvou, až byly ostré jako jeho pohled.

Jeho ramena, boky a zápěstí nepohodlně trčely, napínaly jeho kůži. Na sobě měl příliš velkou košili, která jenom umenšovala jeho vychrtlou postavu.

Jeho hnědé vlasy byly divoce rozcuchané.

Jakkoli byla nepořádnost policistů skličující, autority mohly pomoci na začátku pátrání. Enne schovala průvodce a přikročila k nim.

„Ukaž ruce,“ přikázal první strážník chlapci. Byl vysoký se žraločimi zuby, jeden byl zlatý.

Chlapec zvedl dlaně. „Spokojení? Žádné jizvy.“

„Co si takhle vyhrnout rukávy, co?“ zeptal se šibalsky žralok.

Druhý strážník přítakal s houpající se cigaretou v puse. Enne bojovala s nutkáním zacpat si nos. Tak strašně smrděla.

Chlapec se natáhl po rukávech, ale pak se zastavil. Ačkoliv měla Enne jen matné tušení, o čem se baví, mohla cítit napětí, které rozhovor provázelo. Zdálo se, že je chlapec v nějakých problémech.

„Copak?“ zeptal se Žralok s ošklivým úsměvem na rtech. „Máš tetování, která nemáme vidět?“

Enne využila chlapcova váhání, jednak proto, že ho chtěla zachránit z očividně nepříjemné diskuze a současně proto, že neměla času nazbyt. Kdo ví, kolik času hledání Lourdes zabere?

„Promiňte,“ přerušila je. Vytasila se se svým nejlepším natrénovaným úsměvem. Všichni tři přejeli pohledem její zjevně zakázkový oblek a rolákovou blůzu. Věděla, že vzhledem k okázalé exkluzivní módě žen všude okolo jako turistka vyčnívá

Enne si nervózně odkašlala. „Někoho hledám. Doufala jsem, že byste mohli být tak hodní a pomoci mi.“

„Samozřejmě, slečno,“ řekl Žralok, zatímco významně strkal loktem do Cigára.

„Velmi rádi vám pomůžeme. Jen co se vypořádáme s *ním*.“

„Nemůžete mě zatknout,“ zavrčel chlapec. „Nic jsem neudělal!“

„Tak nám ukaž paže, ať víme, že nejsi Železný.“ Chlapec se ani nehnul a jen dál zíral na strážníky.

„Prosím,“ přerušila je znovu Enne, „hledám ženu jménem Lourdes Alfero. Je nezvěstná od února.“ Enne z kapsy vytáhla dopis od Lourdes a rozložila ho.

„Dala mi jméno pana Leviho Glai-“

„Alfero?“ zopakoval Žralok. „Proč ji hledáš?“ Odstrčil chlapce stranou a přistoupil k Enne. Byl o dobré dvě hlavy vyšší a dvakrát tak široký jako ona. Enne stála utopená v jeho stínu.

„Ehm...“ zajíkla se, slova jí odumřela na rtech.

Druhý muž zahodil cigaretu a zamáčkl ji podpatkem.

„To bude nejspíš omyl, že ano, slečno?“ Enne pohledem hledala chlapce. Ten ale využil situace a zmizel.

Zkroutil se jí žaludek. Věděli něco o Lourdes? Enne si vybavila větu z Lourdesina dopisu: *Potkaly mě jisté potíže, které zbrzdily můj návrat...*

„Co máš společného s Lourdes Alfero?“ Žralokovy prsty sebou zaškubaly. Hmátl si rukou k boku. Sahal po zbrani.

„Nic!“ vyhrkla Enne a snažila se nezakotkat.

Nenech nikoho spatřit tvůj strach. Další z Lourdesiných pravidel – to, které Enne pravidelně porušovala. Srdce jí poskočilo, když Cigáro přistoupil blíž, dost na to, aby ji popadl. „Moc se omlouvám, věřím, že se stal nějaký omyl. Moc vám oběma děkuji za váš čas.“

Enne odvěkla svůj kufr do davu, dříve než ji mohli zadržet.

Myšlenky se jí rozběhly na plné obrátky, jak se snažila pochopit reakci strážníků. Jistě si museli splést matčino jméno s někým jiným.

V nitru jí zahlodala nejistota – co když to nebyl omyl. Byla sice v přístavišti, ale všude okolo sebe viděla zamčené dveře. Zamčené dveře.

Někdo Enne poklepal na rameno. S vyjeknutím se otočila.

„Moc jsem tě vylekal?“ uculoval se chlapec.

„Nevíš, že je neslušné lekat lidi a...“ Musela se odsud dostat.

„Mrkni mi přes rameno.“ Naklonil se k ní, jako by jí šeptal něco do ucha, tak aby mu mohla vyhlédnout přes rameno.

Dva strážníci se prodírali davem směrem k nim. Enniny dlaně se v krajkových rukavicích začaly potit.

„Kdo jsi?“ zeptal se. „Nejdřív se ptáš po Levim Glaisyerovi, a teď máš v patách bílé boty.“

„Ty znáš pana Glaisyera?“ Jak mohl takovýhle kluk znát nějakého gentlemana? Smrděl, jako by přespával v kanálech, a v jeho tváři bylo něco, co ji znervózňovalo – ani ne tak zamračený pohled jako jeho křivý úsměv. Vypadal jako někdo, před kým ji varoval průvodce.

Vyhrnul si levý rukáv a odkryl tak své tetování, obušek na spodní straně paže, velký asi jako balíček karet. Bylo malé, tak napůl mezi loktem a zápěstím. „Jsem Železný.“

„Obávám se, že nejsem obeznámena s...terminologií.“ V momentě, kdy to vyslovila, si Enne uvědomila, že jí to zní povědomě. Něco, o čem četla v pasáži o Severní straně. Je pravda, že většinu toho přeskočila. Pověst Severní strany byla tak plná špíny, že i stránky o ní v průvodci jako by byly ušmudlané.

Chlapec se k ní znovu naklonil. Bílé boty je sledovaly z druhé strany bloku a Žralok držel ruku na zbrani. „Ztratila jste se, slečno. A kráčíte rovnou do hnoje. Toto je moje rada: zahod'te ten kufr a zdejchněte se. Hrát čistě značí v tomto městě prohru.“ Předtím než stačila řádně pobrat, co zrovna řekl, zašeptal: „Tři, dva, jedna.“

Pak vyrazil.

Žralok s Cigárem si razili cestu k ní, kleli a rozdávali okolo sebe rány. Enne vystrašeně záúpěla, nechtěla se vzdát veškerého svého majetku.

Rozhodnutí na sebe ale nedalo čekat dlouho. Byla ztracená a chlapec znal pana Glaisyera, Ennino jediné vodítko k nalezení Lourdes. Pan Glaisyer by možná mohl vysvětlit nedorozumění mezi bílými botami a její matkou. Možná má klíče k oněm zamčeným dveřím. Ostatně, věci jsou nahraditelné.

Odhodila kufr, vykasala si sukni a rozběhla se za chlapcem.

Uběhl dva bloky, minul přístav a vběhl do uličky. Udýchaná Enne přinutila nohy běžet rychleji. S každým krokem jí hlasitě klapaly podpatky a pot se jí řinul z čela i podpaží. Nemohla si vybavit, kdy naposledy běžela. Tímto jednáním musela porušit naprosto všechna Lourdesina pravidla.

Chlapec vklouzl do další uličky a Enne na něj ztrácela padesát kroků. Co když ho ztratí? Na každý její krok on udělal tři. Musel být obdařen nějakým druhem rychlostního talentu, jenž by vysvětloval jeho kostnatou postavu – jako by byl aerodynamický. Minula zastavárnu a zavřený koloniál, ale nikdo se po ní nedíval, jako by bylo zcela běžné, že v New Reynes dívky utíkají před autoritami. Možná že bylo.

Další ulička neměla pouliční osvětlení a kvůli černým mrakům a věžovitým domům sotva viděla, kam míří. Brzy se vytratil hluk hlavní ulice – auta, křik, hvízdání dopravy a všechno děsivě umlklo. Pouze její kroky zůstaly. Enne bušilo srdce tak mocně, že ho cítila až v krku. I domy zde vypadaly jinak. V Přístavu byly loďařské budovy postaveny z oprýskaného bílého kamene – podle průvodce typického znaku města. Ale architektura okolo ní byla černá a gotická, plná věžiček, oblouků a opracovaného železa. Všechno bylo ostré. Místo určené k řezání, k prolévání krve. Druh temna, ve kterém neexistují stíny. Bylo to místo, kde rozhodně neměla co pohledávat.

Zahnula za roh a narazila na chlapce, který na ni čekal. Stál na prahu domu se zatlučenými okny a odstávajícím břechťanem, který

vyrůstal z okapů. Popadl ji za blůzu a vtáhl do domu. Zarachotila po dřevěné podlaze.

Stáli v zaprášené nepoužívané kuchyni. Ze dvou panelů na stropě problikávalo ponuré světlo.

Chlapec se k ní obrátil. „Proč hledáš Štěně?“ Zvedla se na nohy a přepečlivě si uhladila šaty, bez ohledu na to, v jak nepatřičné situaci se nacházeli. Byli sami, bůhví kde. Neznala jeho jméno a ani nevěděla, co po ní chce.

Co to udělala?

Žádné emoce, žádný strach, pomyslela si. Usmála se a narovнала se, ale na dojmů, kterým působila, to moc změnit nemohlo, byla udýchaná a zpocená.

„Dobře, ve skutečnosti pátrám po své matce, Lourdes Alfero,“ vysvětlovala. „V dopise se mi zmínila o panu Glaisyerovi. Psala, že mi rád pomůže.“

„Nikdy jsem neslyšel, že by Štěně někomu rád pomohl,“ řekl temně. „Jsi si jistá, že máš správného chlapa?“

Vykvetla v ní hrůza jako inkoust vsakující se do papíru. Mohl by to být další omyl? „Věřím, že ano,“ odpověděla trpělivě. „V jakém jste spolu vztahu?“

„Vztahu?“ zopakoval s těžkým newreyneským přízvukem a ne- vyslovoval *t*. Enne si uvědomila, že je opravdu daleko od domova.

„Odkud znáš pana Glaisyera?“ zeptala se.

„Každý ho zná,“ odpověděl. „Je to lord.“

Na schodišti se ozvaly kroky a do kuchyně vešli další dva lidé. První byl kluk, zase tak v Ennině věku. Působil vojenským dojmem: široká ramena, příliš upnuté tričko na svalnatém těle a působící dojmem, že ho nikdy nic nepřekvapí. Nebo že mu je všechno jedno. Černobilá tetování pokrývala jeho paži, některá se schovávala pod rukávem a znovu se mu plazila po krku. Dvě byla malá a jako jediná barevná: červené J na předloktí a diamant na druhé ruce, na

stejném místě jako to chlapcovo. Měl na sobě manžetové kalhoty a na hlavě pod kamelotskou čepicí blondaté ulízané vlasy.

Jako gangster, pomyslela si Enne. Ustoupila o krok ke dveřím. Druhou osobou byla dívka, tak třináctiletá. Měla zlatou kůži a husté černé vlasy střižené na kluka a rozčuchané. Na sobě měla o několik čísel větší pánské šaty a pár rubínových náušnic, o kterých Enne usoudila, že jsou kradené. Na předloktích měla, stejně jako chlapci, dvě tetování: černé piky na levé a číslici pět na pravé.

Chlapci se probodávali tvrdými pohledy. „Kdes byl, Chezi?“ domáhal se voják odpovědi. „A kde –“ očima sklouzl k Enne „- jsi našel takovouhle slečnu?“

„Poblíž Trumfové ulice. Potulovala se kolem... a byla snadný cíl, vážně...“

„Jsi špatný lhář,“ řekl voják. „Byl jsi zase kapsařit poblíž přístavu. Víš, že Levi má dohodu s náčelníkem bílých bot. Dohodu cennější, než je těch pár voltů, co vybereš turistům z kapes.“

Enne při zmínce o Levim zpozorněla. Takže ho znají oba.

„Tak kde je moje výplata, Jacu?“ zařval Chez. „Kde je její výplata?“ ukázal na dívku. Když voják – Jac – neodpověděl, Chez dodal: „Na slečnu jsem narazil, když se bílých bot ptala na Štěně – teda na Leviho. Leviho a ještě další osobu. Pak ji začali pronásledovat.“ Chez vytáhl švýcarský nůž z kapsy a bleskově ho otevřel, smrtonosně a zkušeně. „Je celkem hloupá.“

Jac si poposunul čepici a pokýval na Enne, která se snažila nevypadat nervózně. Soudíc podle jeho tělesné konstituce, hádala, že bude mít mocný silový talent. Pokud by ji popadl, neměla by šanci uniknout. A kdyby chtěla utéct, Chez by ji doběhl.

Všichni znali Leviho Glaisyera, ale něco bylo špatně. Aniž by věděla proč, cítila se v pasti. Byla ve městě padesát minut, a už udělala nebezpečnou chybu.

Jac k Enne přistoupil blíž a zíral na ni tak upřeně, že kdyby nebylo let tréninku v etiketě, sklopila by zrak k zemi. Ztracená nebo ne, síla nebo rychlost, nemínila se nechat zastrašit.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se jí se skříženými pažemi.

„Enne,“ řekla jasně a nahlas, ačkoli by raději byla u čtení prezence, než aby odpovídala potenciálnímu delikventovi.

Nemluv o sobě, dokud se tě nezeptají. Nikdy neukazuj strach. Nikdy nedopust, aby ses ztratila. Žádné emoce. Nevěř nikomu, pokud nemusíš.

Lourdes do Enne vtluokala tucty pravidel v naději, že se stanou její druhou přirozeností. Obvykle úspěšně. Občas Enne slyšela v hlavě matčin hlas nabádající ji k dodržování etikety a k opatrnosti. Teď se ale byla schopná soustředit pouze na Cheze točícího nožem okolo ukazováčku a na vážnost v Jacových šedých očích. Dokonce i dívka vypadala hrozivě, a to byla mladší než Enne.

Enne zadržela dech, ale i tak cítila, že povoluje... hroutí se.

„Enne? To je písmeno, ne?“ řekl Jac.

„Ano,“ neskrývala svůj strach, ale chlapec, zdálo se, si ničeho nevšiml.

„Jsi odsud?“

„Z Bellamy.“

„Celkem dálka.“ Usmál se. Trochu se uvolnila, když uviděla jeho dolíčky a způsob, jakým mu odstávají uši.

„Kdy jsi dorazila?“

„Před hodinou.“ Prošla jí vlna nevolnosti, když si vzpomněla, že nechala kufr a všechno, co jí patřilo, u přístavu. Někdo to mohl mezitím ukrást. Jediné, na co teď myslela, bylo, jak zaplatí svůj pobyt v New Reynes a zpáteční lístek z těch sto voltů, které měla u sebe. Bylo to vše, co měla na celé léto. Nepočítala s tím, že by si během pobytu ve městě kupovala oblečení nebo jiné nezbytnosti.

Byla ztracená, obklopená cizinci a jedině, co měla, byl obsah kabelky. To všechno hlavně kvůli své vlastní chybě.

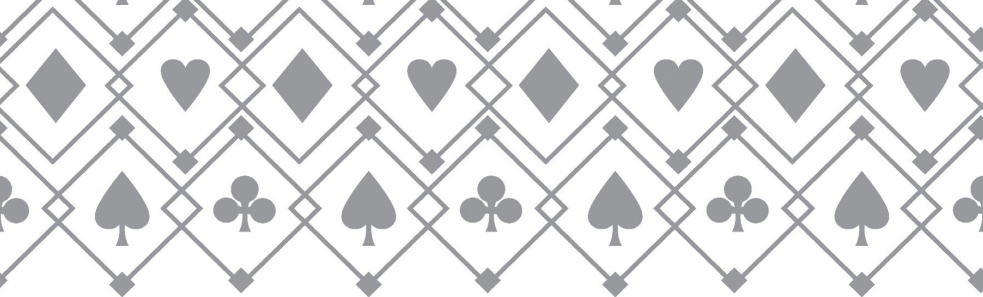
Když přistihla Cheze a dívku, jak hladově zírají na její tašku, přitáhla si ji těsněji k tělu.

Strach. Ztráta. Emoce. Důvěra. K čemu jsou pravidla, když je do jednoho porušila?

„Netuším, proč chceš vidět Leviho,“ řekl Jac, když si třásl s její chvějící se rukou, „ale někdo, kdo hned první den utíká před dvěma bílými botami, na mě působí důvěryhodně.“

I když on možná Enne věří, ona jemu ne. Nevěří nikomu v New Reynes. Naštěstí kromě Leviho Glaisyera.

„Levi tu bude do hodiny,“ řekl a to byla ta jediná slova, která ji udržela pohromadě. „Je dost zaneprázdněný, nemůžu nic slíbit, ale jsem si jistý, že si s tebou promluví.“ Vzal ji za paži a odvedl do čekárny, s úsměvem o něco širším a stiskem pevnějším. „Jsem Jac Mardlin. Dovol, abych tě oficiálně přivítal ve Městě hříchu.“

LEVI

Žvásty. Proč si ze všech herních taveren ve městě musel kapitán bílých bot vybrat zrovna Grady's? Levi Glaisyer tam nevstročil od doby, kdy pomáhal Gradymu s resignací před čtyřmi lety. Zpomalil, klopýtl v uličce před tavernou a upustil výtisk novin *Zločiny a Epochy*. Na přední straně se ukázala fotografie Malcolma Sempera, tolik „respektovaného“ kancléře Republiky, nasáklá blátivou dešťovou vodou. Po pár vteřinách hromování se Levi znovu uklidnil, narovnal si plstěný klobouk a vkročil do dveří.

Vnitřek taverny se příliš nezměnil. Stále páchl tabákem a spáleným jídlem a zákazníci byli i takhle po ránu dost hlasití. Skupina mužů seděla u centrálního karetního stolu, kdysi to byl *Leviho* karetní stůl, byli oblečení do šatů, na kterých bylo více záplat než původní látky. Žena v síťovaných punčochách se chichotala a svalila se někomu do klína. Krupiér si *Leviho* všiml až na druhý pohled. Většina hráčů považovala *Leviho* za nejlepšího krupiéra ve městě a on se obvykle nedával vidět v tak ubohých podnicích, jako byl tento. Dnes ale nepřišel hrát, přišel na jednání.

Levi očima pátral po Jamisonu Hektorovi, kapitánu městských bílých bot. Očekávalo se, že se tady setkají přesně v deset, a Levi kvůli tomu byl už několik dní na vážkách. Ze zásady se dříve

nebratříčkoval s autoritami, ale později Levi učinil spoustu věcí, o kterých si nemyslel, že by je kdy byl udělal.

Pohledem se zastavil na kapitánovi sedícím u stolu v temném koutě. Urazil sotva polovinu vzdálenosti, když mu Gradyho ruka dopadla na rameno s takovou silou, až sebou trhl.

„Levi, nečekal bych, že tě ještě uvidím,“ smál se Grady, až se u toho jeho obrovský pupek třásl. „Jak se daří?“

Jako by Grady nevěděl, jak se Levimu daří a čím se stal od doby, kdy tu stážoval coby amatérský krupiéř. Když se odmyslí jeho reputace, byl rozpoznatelný podle své tmavě hnědé kůže, vypočítavého pohledu a pověstných hrubých kadeří – u kořínků bronzových, ale na konečcích černých. Vypadaly docela jako vyhořelé zápalky. Leviho vzhled říkal, že něco prodává, a jeho úsměv zase, že to vážně chcete koupit.

„Měl jsem hodně práce,“ odpověděl Levi. „Jak šel obchod?“

„Zrovna jsem najal nového krupiéra a měl jsem mizernou ruku. Udělá zisk sotva deset procent. *Deset procent.*

Levi hvízdal s předstíraným zájmem.

„Bylo lepší, když jsi rozdával karty ty. Neobtěžuj se s námitkami. St. Morse musí vysolit třikrát tolik, než kolik jsem platil tobě.“

Zkus desetkrát, pomyslel si Levi. To ale nepůjde bez tahání za nitky.

„Můžu ti sehnat Železného,“ nabídl Levi jako pravý obchodník.

Vyhrnul si rukávy, aby mohl dát na odiv svá tetování: eso na jedné ruce a piky na druhé. Označovaly ho za lorda Železných. „Našel jsem děcko, co to s kartami celkem umí...“

„Mohl bych, ale nechci. Navštěvují mě dost často bílé boty, a já nechci žádné trable.“ Než Levi mohl upozornit na to, že Železní jsou jediným gangem, co neporušuje zákony, Grady pokračoval. „Myslí si, že pašuju.“

„A ne?“

„Samozřejmě že ano.“ Grady se znovu rozřechtal. Zvu tě na účet podniku na panáka. Cokoliv pro mého nejlepšího krupiéra - a nejmladšího, měl bych dodat. Stále piješ Hadí oči?“

„Jistěže,“ řekl Levi zdvořile, ačkoliv na pití neměl ani pomyslení. Bylo sotva deset dopoledne. „Díky.“

„Měl by ses zastavit častěji. Naučit mladého co a jak.“

„Možná ano,“ zalhal Levi. Rozhodně neměl v úmyslu prozrazovat své triky, rozhodně ne nějakému bezejmennému krupiérovi, co nepatří mezi Železné.

Když Grady odešel, Levi přikročil ke kapitánovi bílých bot. Nebyl oblečený do své běžné uniformy, ale Levi si pamatoval tváře a kapitán ji měl neobvykle zajímavou. Nos měl na tolikrát zpřelámaný, že zůstal ohnutý doleva, a ošklivá jizva mu brázdila čelist až k místu, kde kdysi míval ucho.

„Nedávám si panáka s lordem Železných zrovna každý den,“ řekl kapitán. Hlas měl jako milý staroušek - překypující blahosklonností, ale s dotekem jízlivosti. Podíval se na Leviho trochu pozorněji. „Na alkohol jsi asi sotva dost starý, co? Pravda?“

Levi naklonil hlavu ke straně a prokřupl si krk. Jeho nervózní tik. Nesnášel, jak s ním v tomto městě lidé mluvili, jako by byl nicka. Ne, hůř než jako by byl jen nicka. Jako by byl pouhým žertem.

Levi sáhl do kapsy a vytáhl hedvábný váček se sedmi orby. Položil jej na stůl před kapitána. Ten ho s povytaženým obočím otevřel.

Vytáhl první kouli. Byla z čírého skla, veliká asi jako kulečnicková. Bílé jiskřičky, zvané volty, zářily skrze sklo.

Kapitán ji zvedl ke světlu a zkoumal ji. „Dobrá kvalita.“

„Pro mé zákazníky jen to nejlepší,“ opáčil Levi hladce.

„Vyrobil jsi ji?“

„Ne, ve výrobě orbů nedělám.“ *Už nedělám.*

„Ano, všichni se obáváme toho, v jakém oboru vlastně děláš,“ poznamenal kapitán suše.

Vytáhl mechanickou čtečku voltů, s cinknutím otevřel kovové víčko koule a vsunul dovnitř anténu. Měřič ukázal 180 voltů. To samé udělal i se zbývajícimi šesti orby, i když bylo všeobecně známo, že Levi své klienty nepodvádí. Všude tam byly. Všechny volty, co mu dlužil.

Obchodování s orby bylo zcela legální podnikání a Leviho počínání legitimní. Jako měna mohly být volty směňovány dvojím způsobem. Skleněné orby, jako ty, které dal kapitánovi, byly tradičnější metodou. Nebo jste mohli volty nosit podkožně. Bylo je náročnější vysлідit, nemožné ukrást a byla to oblíbená metoda městských gangsterů.

Kapitán schoval poslední orb do váčku. „To je škoda. Glaisyerův talent na výrobu koulí je vyhlášený.“ Potřásl hlavou. „Nechci vědět, jak jsi k nim přišel.“

Levi sražil obočí. „Úspěšně jsem investoval. Máš štěstí, že jsi investoval ve správnou dobu. Riziko...“

„Byla to jen bouda, chlapče. Nelži mi.“

Levimu se obavy nikdy nezrcadlily ve tváři. Na to měl příliš vytrénovaný výraz hráče pokeru. Ale na co přesně stařík narážel? Přece to nemohl vědět. To nebylo možné.

„Netuším, o čem to mluvíš,“ odvětil chladně.

Kapitán se předklonil. „Je mi to úplně jasné. Slíbils investici se obrovskou návratností. Jeden investuje, pak další a další. Ve stanovené lhůtě je vyplatíš volty od nejnovějšího investora a něco si zašiješ do kapsy. Není to špatný podvod. Prostě to jede a jede, dokud ti nedojdou investoři a už nemáš lidi čím vyplácet.“

Ne. Ne. Ne. Levi zametl všechny stopy, postaral se o všechno. Po téměř dvou letech pletichaření byl téměř u konce. Zbývalo mu vyplatit jen dva lidi a kapitán byl jedním z nich. Byl tak blízko.

Nehodlal si připustit neúspěch.

Jako vždy, když uvažoval nad tím, jak se co nejlépe dostat z nepříjemné situace, polaskal pistoli u svého pasu. Levi krupier. Levi podvodník. Neexistoval hráč, kterého by neobehrál. Na druhou stranu byl jen zřídka tak snadno zahnaný do kouta.

Zatraceně, Vianko, pomyslel si. Za tohle můžu viset. A bude to tvoje chyba.

Jako by v tom, co se mu dělo, měl prsty jeho zaměstnavatel.

„Co chceš?“ zavrčel Levi.

„Nechci vůbec nic,“ odvětil kapitán. Očividně lhal. Každý něco chce.

Grady položil před Leviho Hadí oči bublající ve sklenici na šampaňské. „Ještě něco, Levi?“

„Ehm ne, díky, Grady,“ zamumlal s nuceným úsměvem na rtech. Stále s jednou rukou na zbrani.

„A co vy, ehm... pane?“ obrátil se Grady zdráhavě na kapitána. Grady byl dobrý chlap, ale nebudil respekt. Bílé boty ho vždycky vyváděly z míry. „Mohu vám něco přinést?“

„Pro mne nic.“

Grady se vrátil za bar, odkud zakřičel na staříka na stoličce, který se pokoušel objednat si pátou sklenku absintu.

„Znáš ho?“ zeptal se kapitán zvědavě, jako by stále čekal, že Levi bude v takovou chvíli schopný bavit se o malichernostech. Levi měl nepříjemné podezření, že dojde na vydírání. Nebo něco horšího.

„Je to starý přítel,“ odpověděl stroze.

„A to je to, proč nejsi stejný jako ostatní. Ostatní lordi *nemají* přátele,“ řekl bezbarvě kapitán. „Mají oběti.“

Levi byl už skutečně unavený z poslouchání toho, jak není jako ostatní pouliční lordi. Poslouchat, jak je jeden každý ve všem lepší než on.

„Kolik ti je?“ zeptal se kapitán.

„V říjnu mi bude osmnáct,“ odpověděl strnule, i když myslel na to, že je to až za čtyři měsíce. Lepší dělat se starším, než aby s ním zacházeli jako s dítětem.

„Pokud se října dožiješ. Přemýšlel jsi někdy nad tím, že ti to přerostlo přes hlavu?“

Levi pod stolem zatnul pěst. Přemýšlel nad tím každou noc, v hodinách, kdy měl spát, ale nemohl. *Nevybral* si ten podvod. *Nevybral* si to, že se zaplete s nejnebezpečnějšími lidmi ve městě.

Vlastně od doby, co začal pracovat pro Vianku, přestal mít dočista na výběr.

„Kdo o tom ještě ví?“ zamumlal Levi a doufal, že nezřetelnost zamaskuje jeho strach.

Kapitán si poškrábal jizvu na bradě. „Nepatřím k těm nejbystřejším. Pověz mi, tak abych to pochopil, kdo další by mohl?“

Levi zadržel dech. Napadl ho Sedrik Torren, pochybný a zvrácený don z rodiny Torrenů vlastnicích Torrenovo casino. Ten druh chlápka, co mávnutím prstu vyčistí celou místnost. Ten druh chlápka, co polapí svou kořist jediným úsměvem. Ten druh chlápka, jaké Levi nechtěl za nepřátele.

Sedrik Torren byl Leviho poslední investor. Jakmile Levi vyplatí Sedrika, bude hotovo. Bude čistý, v *bezpečí*. Ale Levimu zabralo týdny, než dal dohromady devět set voltů pro kapitána, a Sedrikovi dlužil deset tisíc.

Pokud by Sedrik odhalil podvod, počkal by, až mu Levi zaplatí, nebo by ho jako vyrovnání zabil? Podvést Torrena bylo jako flirtovat se zkázou.

Kapitán vstal. „Upřednostnil bych, kdybych o tobě už neslyšel.“

Pak Levimu pokynul a odešel z taverny. Žádné vydírání, žádný nátlak. Pouze varování.

Levi si s úlevou oddechl. Počítal, že má štěstí, mohli ho zavřít, nebo i něco horšího. Ale šťastně se necítil. Kapitán bílých bot se nenamáhal zatýkat kriminálníky, které považoval předem za mrtvé.

Už to skoro mám. Už jsem skoro za vodou, připomínal si. Jediný, koho musím ještě vyplatit, je Sedrik, pak se už budu moci soustředit na Železné.

Zatímco se zabýval Viančíným podvodem, jeho gang se pomalu rozpadal. Jejich příjmy byly hubené, klienti podráždění a Levi stěží rozeznával své vlastní děti. Ale odmítal ve svém podniku selhat. Jeho osudem bylo budovat a stvořit impérium.

Levi se nachystal k odchodu. Při cestě ke dveřím se snažil nevnímat Gradyho pohled, který spočíval na plné sklenici, již nechal na stole.

Levi zamířil k nedávno opuštěnému domu, který si přisvojil Chez a další Železní. Čím dál byl od Gradyho taverny, tím více se mu uvolňovala ramena a mizelo svírání na hrudi. Chůze mu vždycky čistila hlavu.

Průčelí obchodů z bílého kamene a herní doupata kolem tvořily temnou scénérii Starého města, nejstarší sousedství New Reynes. Kvůli vysokým budovám a dlouhým ulicím tu bylo málo světla, což byl ostatně důvod, proč před pěti lety založil Železné právě zde. Bylo to téměř opuštěné místo, označované za „skvrnu města“. Ten druh místa, na kterém se nechcete nikdy ocitnout. Bylo uměním orientovat se ve spleti ulic topících se v nekonečném stínu. Tady panovala věčná noc. A kejkle se nejlépe provozují ve tmě.

Když dorazil k úkrytu Železných, zastavil se Levi a rukou přejel po mřížích z tepaného železa. Znal každou píd' Starého města. *Protože ti patří,* řekl si ve snaze přesvědčit sám sebe. Ale patřilo mu opravdu?

Levi si prokřupl krk, sebral odvahu a zaklepal na dveře. Odemkl je Chez.

„Je tu mladá dáma, chce tě vidět,“ řekl Chez s náznakem servility, tak jak to vůči svým šéfům gangsteři dělávají. Tak jak to Chez obvykle dělával, třebaže byl jeho projev respektu často přehlížen.

„Cože? Kdo?“ Levi si na dnešek žádná setkání nedomluvil.

„Hrozně útlocitná. Odněkud z teritorií.“

Než se mohl Levi zeptat, jestli si dělá srandu, zmizel Chez v obývacím pokoji. Levi ho následoval, zatímco se snažil vysoukat z bundy. Na tohle neměl čas. Musel přijít na to, jak doručit deset tisíc voltů Sedriku Torrenovi, dříve než ho Sedrik Torren vykostí.

V obývacím pokoji Levi našel Jaca naklánějícího se nad prošívanou pohovkou. Jeho aura se lehce vznášela v zatuchlém vzduchu. Levi zdědil svůj odvislý talent pro vidění aury od Caneů, rodiny své matky. Nemohl cítit auru úplně každého – na to jeho odvislý talent nebyl dostatečně silný, ale byl schopný vypožorovat auru lidí, které znal poměrně dobře.

Aura jeho nejlepšího přítele se ve vlnách vzdouvala směrem k němu, měla šedou barvu a voněla po lnu.

Mansi, usazená na konci stolu, procvičovala karetní trik, který ji včera Levi naučil. Typickým gestem ho pozdravila a jako obvykle se na něj zakřenila. Mansi byla mezi Železnými jedním z nejlepších začínajících krupíerů. Někteří jí říkali Leviho mazánek, ačkoliv se Levi ještě nerozhodl. Přestože se mu její neochvějná oddanost líbila, v těchto dnech sama o sobě nestačila.

Cizí dívka seděla na gauči, záda rovná jako kulečnickové tágo, s delikátně překříženými nohama.

Byla drobná, jen asi metr a půl vysoká, světlé pleti a hnědých vlasů svázaných do pevného drdolu. Byla opravdu pěkná, takovým tím nenápadným způsobem. Vypadala, že se ocitla na

špatné straně města – šňůra růžových perel chycená na hrotu jedné z věží Starého města.

Když Levi vstoupil, vyskočila, jako by byl jedním z pozvaných k večeři. „Musíte být pan Glaisyer.“ Při zaznění otcova jména sebou škubl. Ostatní se uchechtli.

„Jacu, o co tady jde?“ zeptal se s pohledem upřeným na dívku. Nestávalo se každý den, že by se po něm ptaly pěkné cizí dívky.

„Říkala, že bys ji mohl pomoci s někým se spojit. A než řekneš ne...“, Levi zavřel pusu a Jac pokračoval, „...dnes ráno, těsně po příjezdu utekla dvěma bílým botám. To není špatné, co?“

Že to není špatné? Při pohledu na ni by Levi řekl, že je to spíš neuvěřitelné. Co mohla provést, že rozzlobila bílé boty? Udělala špatně pukrle?

„Kdo je to?“ zeptal se.

„Já jsem tady,“ řekla povýšeně. „Měl byste se zeptat přímo mě.“

„Přesně tak,“ odsekl Levi. „Nezeptal jsem se, což znamená, že jsem nechtěl.“

To ji umlčelo.

„Je z Bellamy,“ vysvětloval Jac. Bellamy bylo jedním z teritorií Republiky. Byl to v zásadě samostatně spravovaný ostrov, který platil paňácům daně. Říkalo se, že jsou dvacet let pozadu, což by vysvětlovalo její konzervativní šaty. „Docela fouňa.“

Odkašlala si pronikavým *ehm*.

Jediným, koho Levi z Bellamy znal, byla Lourdes Alfero, která mu ale už roky nepřišla na mysl. Byla jedním z těch „anonymních“ novinářů, co psali do monarchistických novin. Třebaže byli Mizérští všichni po smrti, monarchisté stále volali po obnovení starých království a korunování nových rodin. Monarchisté byli jedinou opozicí k První straně, hlavní politické straně Republiky.

Levi dlužil Lourdes Alfero velkou laskavost, ale jsou to už čtyři roky. Předpokládal, že si vzala život.

„Jsi si jistý, že je to pan Glaisyer?“ zeptala se dívka Jaca.

„Pořádně se zamysli“, řekl Levi a zamrkal na něj. „Je lepší ujistit se.“

Jac se svalil na gauč a dívka se od něj pokusila nenápadně odtáhnout. Zuřivě zamával rukama.

„Měla jste na mysli jiného Leviho Glaisyera. Hrozně se omlouvám, slečno. Ale nemějte obavy, ten druhý Levi Glaisyer je skutečně milý chlápek. Ne jako tenhle maník.“

Levi zahodil sako a klobouk na konferenční stůl. „Je to pokladník v bance. Tři děti. Pěkný dům na Jižní straně. Ani skvrnka v trestním rejstříku. Ačkoliv, dostali jste mě. Nejlepší karetní kupiér ve městě. Lord Železných.“ Chez protočil panenky. „Třebaže já o sobě spíš uvažuji jako o obchodníkovi, než o... podvodníkovi.“ Posadil se na druhou stranu.

„Žádný jiný Levi Glaisyer není,“ zašeptala, rty se jí chvěly.

„Jacu, neřekl jsi mi, že je chytrá.“

„Pak... to musí být nějaký omyl,“ zajíkala se. Dlužno říct, že se jí dařilo držet bradu hezky snobsky nahoře. Možná že Levi tu není jediný, kdo má kuráž.

„Proč by jinak než omylem taková fajnová bellamská dáma hledala někoho, jako jsem já, ve Městě hříchu?“ Soudě dle její velké kabelky, kvalitně ušitého oblečení a kožených špičatých lodiček, by se Levi vsadil, že má u sebe patričnou voltáž.

„Co kdybys nám dala svou kabelku, a my zapomeneme, co se stalo? Možná nejsem ten druhý Levi Glaisyer, ale stále jsem velkorysý muž.“

„Ne,“ opáčila. Hlas se jí zlomil, takže nebyl schopný poznat, zda ono slovo byla námitka nebo odmítnutí.

„Mohla byste to zopakovat?“ upozornil ji Levi. „Myslím, že jsem se přeslechl.“ Chez k němu přistoupil, nůž si přehazoval tak rychle, že ostří vypadalo jen jako stříbrná šmouha.

Stáhla se a trochu se zakuckala, jako by se snažila zadržet pláč. Ruku si držela před ústy a celá se trásla. Cancy. Nesnášel brečící slečinky.

Aniž by se pohnul, Chez jí vyrval kabelku z rukou a hodil ji Mansi. Ta ji chytila tak mrštně, jako by šlo o karetní trik. Půlka jejího obsahu se vysypala – pas, pár knoflíků, několik sušenek a přeložený list papíru.

S úšklebkem nad nepořádkem Levi zvedl poslední položku. Byl to dopis psaný ozdobným pečlivým rukopisem:

Nejdražší,

nesnáším pomyšlení na starosti, co jsem ti způsobila. Jsem v pořádku a chybiš mi. Vyskytly se drobné potíže, které pozdrží můj návrat. Plánuji odjezd v nejbližších dnech. V době, kdy dostaneš tento dopis, budu se chvatně plavit domů.

Pokud by bouře nebo jiné nečekané okolnosti zdržely můj příjezd, můžeš si promluvit s panem Levim Glaisyerem, mým přítelem, který žije v New Reynes. Rád ti pomůže.

S láskou Lourdes

Levimu se stáhl žaludek. Lourdes. Znal to jméno.

Chez nakoukl Levimu přes rameno. „Co se tam píše?“

Levi neodpověděl. Dívka se na něho dívala svýma hnědýma očima, vytřeštěnýma a oteklýma. Pažemi si objímala hrud'.

Ukázal na dopis. „Ta ‚Lourdes‘ je, hádám...“

Rozhořčeně pohodila hlavou a natáhla se, aby si vzala dopis. Stáhl jej z jejího dosahu.

„Uklidněte se, slečinko. Jen se ptám. Znáte Lourdes Alfero, nebo ne?“

Zhluboka se nadechla a ovládla se, setřela si slzy z tváří. „Ano, znám. Proto jsem tady.“

Jac pochopil a ztuhl. Zachytil Leviho pohled. Jeho výraz jako by říkal: *Tím se věci mění, co?*

Levi odvrátil pohled. Samozřejmě, že se tím věci mění. Jeho nejlepší přítel měl chabé mínění ohledně Leviho svědomí. Levi byl Lourdes zavázaný – přinejmenším by mohl slečinku vyslechnout.

„Mohli byste nás nechat o samotě, mě a slečnu...?“ Odmlčel se a podíval se na ni.

„Slečna Salta. Ale můžete mi říkat Enne.“ Navzdory rozrušení svůj hlas pevně ovládala. Mluvila formálněji než manažeři v St. Morse, když kontaktují své bohaté patrony. Jenže měla stisknuté čelisti a zaťaté pěsti. Nemohla mu jen tak snadno odpustit, že se ji pokusil podvést – ne, že by se Levi zajímal o to, co si o něm ona myslí. Nehrál si na gentlemana, chtěl jen splatit svůj dluh.

„Můžete mě a Enne nechat pár minut o samotě? Kabelku tu nech.“

Chezovi spadla čelist, ale Jac mu položil ruku na rameno a odstrkal ho pryč. Předtím než všichni opustili místnost, Mansi hodila kabelku na stůl.

Když se Levi ujistil, že jsou skutečně sami, zeptal se. „Odkud znáš Alfero?“

„Lourdes je moje matka. Přijela jsem, protože potřebuji, abyste ji našel.“

Jestli to chápu dobře, po napsání toho dopisu, přemýšlel Levi, se Alfero nedostala domů.

Dnešní den se mu líbil méně a méně, a to bylo teprve jedenáct dopoledne. „Urazila jsi dlouhou cestu a toto místo není jako Bellamy.“

„Ne, to není,“ odpověděla ploše. „Ale pověst New Reynes mi dělá nejmenší starosti.“

To byla její první chyba.

Kdyby o své matce cokoliv věděla, nepřiblížila by se k bílým botám ani na sto kroků.

Což znamenalo, že Levi má smutnou povinnost povědět jí, že její matka je se vši pravděpodobností mrtvá.

Prohlížel si ji. Pokud nesdílela Alfeřino rodové jméno, musela být její odvislá dcera. Pokrevní talent tedy zdědila po otci. Enne Alfero Salta. Co si vzpomíná, Alfero byla loajální novinářka, zapřísáhlá pokrokářka s opravdovou politickou myslí – Levi si nedokázal představit, že by se mohla scházet s někým, kdo má taneční talent. Na něco takového se zdála být příliš vážná. Navíc si nevybavoval, že by někdy projevovala zájem o muže. Jsou to sice už čtyři roky, ale Levi si dokázal vybavit zarytou zběsilost v jejích očích. Republika se k ní zachovala nespravedlivě, což jí nemohla nikdy odpustit.

O cokoliv v jejím sporu šlo, Levi se podívoval nad tím, zda za to stálo položit život. Opustit vlastní dceru?

Pochyboval. Nic nemá takovou cenu.

Pročistila si hrdlo. „Pane Glaisyere, řekněte mi...”

„Říkej mi Levi.“

„Řekni mi, Levi, proč se bílé boty tak zajímají o mou matku?“ Vklouzla rukou do kapsy a vytáhla bronzovou minci. Stiskla ji způsobem, jakým hráči mačkají kostky předtím, než je hodí. Jako by se modlila.

Levi váhal, nechtěl jí sdělovat špatné zprávy tak brzy. Sotva přestala plakat. Namísto toho řekl: „Moc se jí nepodobáš.“ Ta Lourdes Alfero, kterou si pamatoval, byla vysoká téměř jako on a její blond vlasy byly mnohem světlejší než Enniny hnědé. Oblékala se proměnlivě – pár dní jako žena, občas spíše jako muž – a hranatá postava propůjčovala ráz její totožnosti. Přála si, aby byla oslovována jako „ona“ a „její“.

V Ennině tváři neviděl podobnost s Lourdes.

„Lourdes je moje adoptivní matka,“ vysvětlovala Enne. „Ale řekla bych, že jsi odbočil. Proč se o ni bílé boty zajímaly?“

Levi si povzdechl. Možná že toho nevěděla moc o New Reynes, ale nebyla natvrdlá. „Je sympatizantkou Mizérských. Je tím pověstná.“

„Cože?“ její hlas vystoupal v jekot. Možná se nekontrolovala tolik, jak si Levi ponejprve myslel.

Napadlo ho, že by jí takové uklouznutí neměl dávat za vinu.

„Jakkoliv bylo nepopulární to, jakým způsobem spravoval Republiku kancléř Malcolm Semper, Mizéři byli krutovládci. V New Reynes, kde Revoluce vypukla, muži, ženy i děti jásalí nad popravou královské rodiny na náměstí Svobody. Většina na monarchisty pohlížela jako na radikály.“

Od dob Revoluce – zvláště během Velké pouliční války, která zuřila sedm nebo půl století poté, zde působila skupina novinářů píšících pro monarchistické listy. Používali krycí jména a pracovali v utajení, aby mohli zveřejňovat příběhy, které chtěli Parukáři udržet v tajnosti. Sami si říkali Pseudonymové. Lourdes je jednou z nich.“ *Nejznámější ze všech.* „Bílé boty po ní už dlouho pátrají.“ *A někdy v průběhu posledních čtyř měsíců ji pravděpodobně našli.*

Levi se odmlčel, zkoumaje Enninu reakci. „O tom jsi vážně nic netušila?“

Skousla si ret. „Věděla jsem, že má Lourdes tajemství, ale ne, tohle bych nikdy neuhádla.“

Levi se zatajeným dechem sledoval, jak situaci své matky. Nemusel jí sdělovat, že Alfero je mrtvá. Mohla by to uhádnout sama.

„Tušíš, kde se Lourdes nyní nachází?“ zeptala se Enne, stále používala přítomný čas. Levi si v duchu povzdechl.

„Roky jsem s ní nemluvil,“ pravil.

„Cože?“ svraštila čelo. „Proč mi teda doporučila právě tebe?“

„Nemám nejmenší tušení. Asi před čtyřmi lety jsem se dostal do potíží, když se pokazil jeden podvod. A očividně, pomyslel si,

jsem se z toho nepoučil. „*Lourdes zaplatila moje vyloženiny a sehnala mi stálou práci u St. Morse.*“

„*St. Morse?*“

„*V kasinu. Musela jsi o něm slyšet, je to jedno ze dvou největších kasin ve městě.*“

Vytáhla z kapsy knihu, nad čímž si Levi odfrkl. Turistický průvodce. „*Myslím, že jsem o něm slyšela,*“ řekla a prolétala stránky, dokud nenarazila na pasáž, kterou hledala. „*Ach, píše se tu, že tam nemám chodit.*“

Mrkl na titul. *Město hříchu. Průvodce: Kam jít a čemu se vyhnout.* Pokud by věnovala více pozornosti průvodci, nikdy by Cheze nenásledovala do Starého města, srdce Železného území. Z přístavu by rovnou zamířila do Jižního města, kam zjevně patřila.

Levi se postavil a natáhl se pro klobouk položený na stole.

„*Kam jdeš?*“ zeptala se Enne.

„*Ven. Jsou tam volty k vydělání a lidé k podfouknutí.*“ Střelil po ní úsměvem. Měla štěstí, že nepodvedl ji. Dneska se cítil sentimentálně.

„*Ale nedokončil jsi příběh,*“ vyhrkla.

„*To je celý příběh. Lourdes mi pomohla, sehnala práci a pak zmizela. Od té doby jsem s ní nemluvil.*“

Enne se postavila, ramena v zápasnické pozici a ve tváři výzvu. Rozmýšlel se, zda se cítila skutečně statečně, nebo měla na krajíčku. „*Ale ty mi musíš pomoci. Musím ji najít.*“

„*Musím ti pomoci?*“ Řekl a přistoupil k ní o krok blíž. Byla malá a nepředstavovala hrozbu. Ale podle toho, jak s ním mluvila, to vypadalo jinak. „*Proč bych měl? Neznám tě. A stěží znám tvou matku.*“

„*Protože...*“ hlas se jí zachvěl. „*Protože ti zaplatím.*“

„*Ztratila jsi svá zavazadla. Kolik tak můžeš mít u sebe voltů?*“ Oči mu sjely od kabelky ke kapsám. Počítal, že má u sebe pár stovek.

Ale... těch pár stovek ho přibližovalo k potřebným deseti tisícům.

Možná se cítil i trochu jako altruista.

„Lourdes měla bankovní účet,“ řekla Enne s jistým druhem vážnosti, díky kterému Levi poznal, že nelže. Pátral v její tváři po nějaké známce, každý ji měl, trhlině v jejím pokerovém výrazu. Ale žádnou nenašel.

„Je tam více voltů, než kolik bys mohl žádat,“ pokračovala. „Pokud mi pomůžete ji najít, zaplatím.“

„Kolik?“ zeptal se.

„Pět tisíc voltů,“ pravila neochvějně.

Ztuhl. Opravdu měla k dispozici takovou hotovost? Vypadala jako někdo, kdo je při penězích, a Lourdes ostatně taky.

Možná, že měla pět tisíc voltů. Možná měla i více.

„Promiň,“ předstíral nezájem. „Na tohle nemám čas. Nejsem ten typ chlápka, co pomáhá dámám v nesnázích.“

„Deset tisíc voltů,“ pronesla.

A mám tě.

Přimhouřil oči, jako by se soustředil. Nechal uběhnout pár chvil, a jak čekal, smělost v jejích temných očích nevybledla.

Před pár minutami stála v slzách, ale nebyla zlomená.

Ale zlomí se, jen co zjistí, že je její matka pravděpodobně mrtvá?

Možná je Alfero stále naživu, přemýšlel Levi. Po tom všem dokázala přežít tak dlouho. To samo o sobě bylo dost působivé.

Ale ať je to jakkoliv, dobrý hráč ví nejlépe, jak sázet proti takovým podivínům.

„Poslouchám,“ řekl. „Ale budu potřebovat napřed nějakou zálohu. Kdo ví, kolik času zabere ji najít.“

„Dám ti tisíc voltů,“ navrhla, „ale ne dřív než na konci dne. Řekl jsi, že Lourdes sotva znáš. Chci si být jistá, že mi můžeš opravdu pomoci.“

Kdyby na ni dál tlačit, tak by nejspíš vycouvala. Jakkoliv si mohla hrát na statečnou, Levi věděl svoje.

To, že nechala svá zavazadla být a následovala Cheze přímo do srdce Severní strany, udělala jen proto, že byla zoufalá.

Rozhodl se nesmlouvat. Nechtěl ji vystrašit a připravit se o příležitost – i když byla jen mlhavá – získat deset tisíc voltů a zachránit si krk. Kolem a kolem, byl rovněž zoufalý.

Pokud den uplyne beze stopy, vezme si Levi svých tisíc voltů a pustí ji k vodě. Přestože by těch deset tisíc mohlo smáznout celý dluh u Sedrika, stále pochyboval, že je Lourdes Alfero naživu. Nemohl si dovolit ztrácet čas bezvýchodným pátráním.

„Začneme u jednoho mého přítele,“ řekl Levi. „Může nám zodpovědět pár otázek.“

Enne uvolnila ramena a konečně vypustila zadržovaný dech.

„Tvůj přítel je ... Železný?“ zeptala se.

Levi se ušklíbl. „Copak? Nelíbí se ti mí přátelé?“ Jac mohl vypadat hrozivě, ale agresivní byl jako beránek. Mansi byla jako Leviho mladší sestra. A Chez... Dobře, Chez a Levi spolu příliš dobře nevycházeli, ale pokud Chez chtěl, dal se snést. Za určité konstelace byl dokonce milý.

„Ne, můj přítel není Železný,“ odpověděl. Levi měl ovšem pocit, že Enne bude co nevidět chybět kouzlo Starého města.

„Dobře,“ podrážděně odvětila.

Otevřel jí dveře. „Až po vás, slečno.“

„Ale co bílé boty?“ zeptala se. „Ještě po mně mohou pátrat.“

„Myslíš, že bych šel někam, kde jsou bílé boty? Prosím, vím, co dělám. Měla by ses naučit důvěřovat mi.“ Usmíval se nestoudně falešně.

„Budu s tebou spolupracovat, protože nemám na vybranou, ale neuvěřím ti, dokud nenajdu Lourdes.“

Pohodila hlavou a nakráčela do dveří.

„Jeden tisíc voltů,“ mumlal si Levi pro sebe. Pokud ji bude schopný vystát jeden jediný den, tak se zítra probudí o tisíc voltů bohatší.

Mimoto Enne Salta nevydrží ve Městě hříchu více než jednu noc.